

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

Î N C H E I E R E

privind inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Andrei Pavaloii împotriva Redacției ziarului „Timpul”

(constatarea și recunoașterea drept defăimătoare și neveridice afirmațiile din conținutul articolului, obligarea de dezmințire a informației defăimătoare ce nu corespund realității și aduc atingere onoarei, reputației profesionale și demnității, obligarea publicării pe pagina timpul.md a informației privind dezmințirea afirmațiilor defăimătoare)

împotriva deciziei din 5 decembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău,

(Dosarul nr. 2ra-578/24

PIGD Nr. 2-20119236-01-2ra-03052024)

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei. Instanța de apel a analizat elementele decisive ale cauzei și a indicat rațiunile pentru care a considerat apelul neîntemeiat.

Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. D. Tricolici)
Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Pahopol, R. Pulbere, A. Malii)

10 iunie 2026

Textul corespunde originalului

**Examinând în lipsa părților recursul declarat de avocatul Roman Doroftei,
în interesele lui Andrei Pavaloi,**

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Ion Munteanu,

Gheorghe Stratulat, *judecători*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 28 septembrie 2020, Andrei Pavaloi a depus cerere de chemare în judecată împotriva Redacției Ziarului „TIMPUL”, solicitând constatarea și recunoașterea drept defăimătoare și neveridice a afirmațiilor din conținutul articolelor publicate pe pagina timpul.md, obligarea pârâtului la dezmințirea informațiilor defăimătoare care, în opinia reclamantului, nu corespund realității și aduc atingere onoarei, demnității și reputației sale profesionale, precum și obligarea pârâtului la publicarea dezmințirii pe aceeași pagină web.

2. În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că, la 2 septembrie 2020, pe site-ul timpul.md și pe alte rețele de socializare a fost publicat articolul intitulat „Se apropia de domnișoare și le spunea că le așteaptă la el în odaie peste 10 minute”. Acesta a susținut că articolul conține informații defăimătoare despre persoana sa, în calitate de șef al Direcției Educație a Primăriei mun. Chișinău, informații care ar aduce atingere onoarei, demnității și reputației sale profesionale.

3. Andrei Pavaloi a indicat că articolul menționat conținea relatări potrivit cărora acesta ar fi șantajat elevi cazați în cămin cu exmatricularea sau evacuarea din cămin, ar fi solicitat anumite servicii ori bani pentru băuturi alcoolice, ar fi intrat în odăile fetelor, ar fi amenințat elevele, ar fi consumat băuturi alcoolice împreună cu alte persoane și ar fi estorcat bani de la studenți.

4. Reclamantul a mai indicat că articolul făcea referire la afirmații publicate anterior despre pretinse delapidări de fonduri, incompetență, consum de alcool la serviciu, conduită necorespunzătoare față de fete și alte circumstanțe prezentate în legătură cu activitatea sa profesională.

5. Reclamantul a mai susținut că, la 14 iulie 2020, pe pagina timpul.md a fost publicat un alt articol, intitulat „Lupul paznic la oi”. Cine este personajul cu reputație negativă care repară grădinițele din Chișinău”, în care s-ar fi afirmat că acesta este un personaj cu reputație negativă, ar fi fost învinuit de delapidări de fonduri în proporții deosebit de mari, ar fi fost corupt și incompetent, ar fi gestionat defectuos activitatea unor instituții educaționale și ar fi avut un comportament necorespunzător în perioada activității la Școala Profesională nr. 2 din Chișinău.

6. Andrei Pavaloi a afirmat că pârâtul a difuzat informațiile menționate fără a prezenta investigații proprii și fără a demonstra proveniența faptelor relatate, deși acuzațiile formulate erau grave. Informațiile îl vizau direct, aveau caracter defăimător și se bazau pe fapte false, care nu corespundeau realității și erau distorsionate.

7. Reclamantul a indicat că este persoană publică, iar informațiile publicate se refereau la calitatea sa de șef al Direcției Educație a Primăriei mun. Chișinău.

8. Totodată, a susținut că, deși libertatea de exprimare este protejată, aceasta nu poate justifica răspândirea unor informații false, speculative și defăimătoare, în lipsa unui substrat factologic suficient.

9. În urma concretizării pretențiilor la 2 martie 2022, reclamantul a solicitat constatarea și recunoașterea drept defăimătoare și neveridice a afirmațiilor din articolele publicate la 14 iulie 2020 și 2 septembrie 2020, obligarea pârâtului la dezmințirea informațiilor care, în opinia sa, nu corespund realității și aduc atingere onoarei, reputației profesionale și demnității, obligarea pârâtului la publicarea pe pagina timpul.md a dezmințirii, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

10. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 28 octombrie 2022, acțiunea, a fost respinsă ca neîntemeiată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

11. La 16 ianuarie 2023, avocatul Roman Doroftei, în interesele lui Andrei Pavaloi, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 28 octombrie 2022, solicitând casarea acesteia cu emiterea unei noi decizii privind admiterea cererii de chemare în judecată.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

12. Prin decizia din 5 decembrie 2023, Curtea de Apel Chișinău a respins apelul declarat de avocatul Roman Doroftei, în interesele lui Andrei Pavaloi, și a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 28 octombrie 2022.

13. Curtea de Apel a considerat că prima instanță a stabilit corect raportul juridic dedus judecății, a elucidat circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei și a apreciat probele administrate în conformitate cu normele de drept material și procedural aplicabile.

14. Instanța de apel a făcut trimitere la prevederile Legii privind libertatea de exprimare, reținând că libertatea de exprimare protejează atât conținutul, cât și forma informației, inclusiv informația care ofensează, șochează sau deranjează, iar

restrângerea acesteia poate fi admisă numai în condițiile legii, cu respectarea echilibrului dintre interesul protejat și libertatea publicului de a fi informat.

15. Curtea de Apel a reținut că, potrivit Legii privind libertatea de exprimare, orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnității și reputației sale profesionale lezate prin răspândirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie. Instanța a avut în vedere distincția dintre fapte și judecăți de valoare, precum și faptul că existența faptelor poate fi demonstrată, în timp ce adevărul judecăților de valoare nu este susceptibil de probațiune.

16. Instanța de apel a menționat că mass-media are sarcina de a informa publicul asupra problemelor de interes public și de a efectua investigații jurnalistice în asemenea probleme, libertatea de exprimare a mass-mediei admițând un anumit grad de exagerare sau chiar provocare, cu condiția să nu fie denaturată esența faptelor.

17. Curtea de Apel a reținut că persoanele care exercită funcții publice pot fi supuse criticii, iar acțiunile acestora pot fi verificate de mass-media în privința modului de exercitare a atribuțiilor, în măsura în care acest lucru este necesar pentru asigurarea transparenței și exercitării responsabile a funcțiilor publice.

18. Raportând aceste norme la circumstanțele cauzei, instanța de apel a constatat că prima instanță a apreciat corect acțiunea ca fiind neîntemeiată, deoarece informațiile contestate se înscriau în contextul unei opinii apreciative a presei despre activitatea publică a reclamantului, iar reclamantul nu a prezentat probe apte să răstoarne concluziile primei instanțe.

19. Curtea de Apel a mai reținut că cererea de apel este nemotivată în mod substanțial, deoarece aceasta reia circumstanțele de fapt din cererea de chemare în judecată și citează prevederi legale, fără a prezenta argumente plauzibile și probe care să confirme caracterul eronat al soluției primei instanțe.

20. În consecință, instanța de apel a concluzionat că, în lipsa probelor care să confirme că Redacția Ziarului „TIMPUL” a răspândit informații defăimătoare ce au adus atingere onoarei, demnității și reputației profesionale a reclamantului, cererea de chemare în judecată a fost corect respinsă de prima instanță.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

21. La 3 mai 2024, avocatul Roman Doroftei, în interesele lui Andrei Pavaloi, a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 5 decembrie 2023, solicitând declararea admisibilității recursului, casarea deciziei instanței de apel și trimiterea cauzei la o nouă rejudecare.

22. În motivarea recursului, recurentul a invocat temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) din Codul de procedură civilă, susținând că interpretarea legii din decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție, că prin admiterea recursului se impune schimbarea sau consolidarea jurisprudenței Curții Supreme de Justiție, precum și că decizia instanței de apel este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

23. Recurentul a susținut că instanța de apel a interpretat arbitrar legea și a aplicat greșit prevederile legale privind apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale. Acesta a invocat că, din probele administrate, rezultă că articolele publicate la 14 iulie 2020 și 2 septembrie 2020 ar răspândi informații defăimătoare, care atentează nefondat la onoarea, demnitatea și reputația profesională a lui Andrei Pavaloi.

24. Recurentul a menționat că informațiile publicate îl vizează direct pe Andrei Pavaloi, au fost răspândite prin intermediul pârâtului, au caracter defăimător, se bazează pe fapte false, nu corespund realității și sunt distorsionate. Acesta a mai susținut că, deși reclamantul este persoană publică, informațiile publicate nu s-ar referi preponderent la chestiuni de interes public, ci la aspecte ce țin de viața privată a reclamantului.

25. Andrei Pavaloi a invocat că pârâtul a difuzat informațiile contestate fără a prezenta investigații proprii, deși gravitatea acuzațiilor impunea existența unui suport probator. Recurentul a susținut că nu a fost demonstrată proveniența faptelor difuzate, iar în lipsa unui suport factologic minim pârâtul nu se poate prevala de protecția libertății de exprimare.

26. Recurentul a mai invocat că instanța de apel nu a răspuns unor argumente fundamentale privind onoarea, demnitatea și reputația profesională, iar motivarea deciziei este superficială, declarativă și arbitrară. Acesta a susținut că instanța de apel s-a limitat la reproducerea normelor legale, fără a le corobora efectiv cu materialele cauzei.

27. A menționat că, instanța de apel a aplicat în mod incorect normele de drept material și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, iar decizia contestată se întemeiază pe probe lipsite de consistență și pe concluzii declarative. Recurentul a indicat că lacunele invocate nu pot fi reparate în recurs, motiv pentru care cauza urmează a fi trimisă la rejudecare.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

28. Articolul 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.”

29. Articolul 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel”.

30. Articolul 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

31. Articolul 433 alin. (1), lit. f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

f) recursul este vădit neîntemeiat.

(2) Recursul declarat în temeiul art. 432 alin. (1) lit. e) nu poate fi declarat inadmisibil în temeiul alin. (1) lit. e) din prezentul articol.”

32. Articolul 440 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

33. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, completul de judecată reține că dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 5 decembrie 2023, iar decizia motivată a fost expediată participanților la proces la 14 martie 2024. În aceste condiții, recursul declarat de avocatul Roman Doroftei, în interesele lui Andrei Pavaloii la data de 3 mai 2024, a fost depus în termenul prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă.

34. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că potrivit art. 442 din Codul de procedură civilă, instanța de recurs verifică legalitatea hotărârii contestate în limitele invocate în recurs, prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432.

35. În speță, recurentul a invocat temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) din Codul de procedură civilă, susținând că instanța de apel ar fi interpretat arbitrar normele privind apărarea onoarei, demnității și reputației

profesionale, că soluția ar fi contrară jurisprudenței Curții Supreme de Justiție și că decizia contestată s-ar întemeia pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor.

36. Analizând conținutul cererii de recurs, completul de judecată constată că aceasta nu conține critici reale de nelegalitate raportate la considerentele decisive ale deciziei instanței de apel. Recurentul reiterează, în esență, argumentele formulate în cererea de chemare în judecată și în apel, insistând asupra caracterului pretins defăimător al articolelor publicate la 14 iulie 2020 și 2 septembrie 2020, asupra lipsei unui substrat factologic suficient al afirmațiilor contestate și asupra necesității protejării onoarei, demnității și reputației sale profesionale.

37. O astfel de conduită procesuală, materializată prin reiterări formale ale poziției procesuale exprimate anterior, fără o critică reală și punctuală a raționamentului deciziei instanței de apel, conduce la concluzia că recurentul nu a oferit Curții Supreme de Justiție argumente corespunzătoare pentru analiza legalității deciziei instanței de apel. Aceeași interpretare a fost consacrată și în jurisprudența recentă a Curții Supreme de Justiție (a se vedea încheierea [nr. 2ra-183/25](#) din 6 august 2025, [nr. 2ra-357/24](#) din 22 octombrie 2025).

38. Cu privire la temeiul prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă, completul de judecată reține că recurentul nu a indicat o jurisprudență uniformă concretă a Curții Supreme de Justiție, pronunțată în circumstanțe de fapt și de drept similare, de la care instanța de apel s-ar fi abățut.

39. Invocarea generală a dispozițiilor Legii privind libertatea de exprimare, a art. 8 și art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, a art. 32 din Constituție și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului nu demonstrează, prin ea însăși, existența unei interpretări contrare jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție. Pentru incidența acestui temei era necesară o comparație juridică efectivă între interpretarea dată de instanța de apel și o orientare jurisprudențială constantă a Curții Supreme de Justiție, ceea ce în cauză nu s-a realizat.

40. Referitor la temeiul prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, completul de judecată reține că recurentul nu a demonstrat existența unei probleme de drept care ar impune schimbarea sau consolidarea jurisprudenței Curții Supreme de Justiție. Criticile formulate privesc modul în care instanța de apel a aplicat normele legale la circumstanțele concrete ale cauzei și nu relevă o chestiune juridică de principiu, susceptibilă să justifice intervenția instanței supreme pentru orientarea practicii judiciare.

41. Mai mult, în jurisprudența Curții Supreme de Justiție s-a reținut că temeiurile stabilire la art. 432 alin. (1) lit. a) și b) din Codul de procedură civilă nu pot fi invocate simultan, deoarece ele se exclud reciproc. (încheierea nr. [2ra-883/24](#), §61). Primul presupune existența unei jurisprudențe uniforme deja

conturate, pretins ignorate de instanța de apel, iar al doilea presupune necesitatea intervenției Curții Supreme de Justiție pentru schimbarea sau consolidarea unei orientări jurisprudențiale. În prezenta cauză, recurentul nu a demonstrat nici una dintre aceste ipoteze.

42. Referitor la temeiul prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, completul de judecată reține că recurentul nu a demonstrat caracterul arbitrar al deciziei instanței de apel și nici faptul că aceasta s-ar întemeia în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor.

43. Noțiunea de hotărâre arbitrară presupune lipsa unei motivări reale, ignorarea vădită a unor probe esențiale, formularea unor concluzii incompatibile cu materialul cauzei sau adoptarea unei soluții lipsite de fundament juridic. În cauză, instanța de apel a expus motivele pentru care a menținut soluția primei instanțe, a analizat statutul reclamantului, natura informației publicate și interesul public al subiectului abordat, concluzionând că nu sunt întrunite condițiile pentru constatarea informațiilor ca fiind defăimătoare și neveridice.

44. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție remarcă că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

45. Or, potrivit art. 442 alin. (2) Cod de procedură civilă, instanța de recurs este ținută de modul în care au fost apreciate probele de instanțele inferioare, cu excepția situației în care se invocă temeinic art. 432 alin. (1) lit. e) – hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

46. Instanța de apel a reținut că mass-media are sarcina de a informa publicul asupra problemelor de interes public, iar libertatea de exprimare în această materie admite un anumit grad de exagerare sau chiar provocare, cu condiția să nu fie denaturată esența faptelor.

47. Recurentul nu a demonstrat în ce măsură hotărârea atacată s-ar întemeia pe o soluție arbitrară sau pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor. Dimpotrivă, din analiza actelor instanțelor inferioare rezultă că au fost examinate și s-a răspuns în mod complet la criticilor formulate de apelant. Argumentele recurentului nu reușesc să răstoarne constatările instanței de apel, limitându-se, în esență, la exprimarea unui simplu dezacord față de actele și soluțiile pronunțate în cauză.

48. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are un

caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

49. În aceste condiții, completul de judecată constată că recursul declarat de avocatul Roman Doroftei, în interesele lui Andrei Pavaloii este vădit neîntemeiat, întrucât nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 432 din Codul de procedură civilă, iar criticile formulate nu justifică examinarea cauzei în fond de către Curtea Supremă de Justiție.

50. Din aceste motive, în conformitate cu art. art. 431, alin. (1) și (2), art. 433, alin. (1), lit. f), 440, alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de avocatul Roman Doroftei, în interesele lui Andrei Pavaloii.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Ion Munteanu

Gheorghe Stratulat